

Arrest

nr. 180 379 van 6 januari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 5 augustus 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 juli 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J.P. DOCQUIR *loco* advocaat F. GELEYN en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Iraaks staatsburger te zijn, van soennitisch-Arabische origine, afkomstig uit de stad Bagdad, Irak. U woonde er samen met uw echtgenoot, Z.(...)A.(...) J.(...) S.(...) (OV 8.102.557). Voor uw huwelijk, toen u nog naar school ging, werd een vriendin van u vermoord door soennieten. Voordien waren zij en u aangesproken door een man die eiste dat jullie een sluier en lange kleding moesten dragen. U verhuisde hierna naar een andere wijk in Bagdad, stopte met uw studies en trouwde. Uw man werkte er als chauffeur bij de afdeling Infrastructuur van de provincie Bagdad. Op 21 juni 2015 werd u door uw man opgebeld. Hij vertelde u dat hij ontvoerd was en droeg u op om zo snel mogelijk naar uw vader, in de provincie Anbar, te gaan. Voordien had u niet gemerkt dat uw man problemen had. Wel was

hij een tijdje voordien niet meer met zijn dienstwagen gaan werken. Na een week bij uw vader keerde u terug naar Bagdad. Daar verbleef u afwisselend bij de oom van uw man en bij uw moeder. Uw man bleef na zijn ontvoering werken, tot 6 juli. Uiteindelijk vertrokken u en uw echtgenoot samen met de kinderen op 10 juli 2015 uit Irak. Jullie reisden met het vliegtuig naar Ankara, Turkije, van waar jullie verder reisden naar de kust. Van daar bracht een smokkelaar jullie naar één van de Griekse eilanden. Van daaruit reisden jullie clandestien verder naar België, waar jullie aankwamen op 31 juli en op 6 augustus 2015 asiel aanvroegen.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat uw asielaanvraag is ingegeven door de algemene veiligheidssituatie in Bagdad, het conflict tussen sjiieten en soennieten, en de problemen van uw man, die u de “werkelijke” reden noemde. (CGVS d.d.28/04/2016, p.5)

Omwille van de onderstaande redenen kan u evenwel niet de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

Wat betreft het door u aangehaalde conflict tussen sjiieten en soennieten, werd u gevraagd of u hierdoor persoonlijk problemen had gekend. U haalde ten eerste aan dat uw man, die sjiiet is, niet naar de streek van uw vader – in de overwegend soennitische provincie Anbar – kan gaan. (CGVS, p.5) Hoewel dit in uw ogen mogelijk een probleem kan zijn, is louter het feit dat uw man niet naar een bepaalde streek kan gaan in Irak omdat hij sjiiet is, onvoldoende zwaarwichtig om te spreken van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Bovendien haalde uw man deze problematiek zelf niet aan. Voorts haalde u, gevraagd of u andere, ernstige problemen had gekend omwille van het sektarisch conflict, een voorval aan waarbij een vriendin van u werd gedood nadat zij en u waren aangesproken op jullie kledingstijl. (CGVS, p.6) Vooreerst dient opgemerkt te worden dat dit voorval zich zou hebben afgespeeld in 2007 (CGVS, p.6), i.e. ongeveer acht jaar voor uw vertrek uit Irak. Ogenschijnlijk vormde dit feit voor u al die tijd geen aanleiding om Bagdad te ontvluchten. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u later uit de wijk verhuisde waar het voorval was gebeurd, en dat u na uw huwelijk (in 2009) geen problemen meer had gekend met soennieten of sjiieten. (CGVS, p.6) Bijgevolg kan ook op basis van dit incident geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in uw hoofde worden vastgesteld.

De algemene veiligheidssituatie in Bagdad – dat verbonden is met het sektarisch geweld – en de problemen van uw echtgenoot worden besproken in de beslissing inzake zijn asielaanvraag. Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenoot door mij besloten werd dat hem de status van vluchteling of de subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend, kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De beslissing betreffende de asielaanvraag van uw echtgenoot luidt als volgt:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u Irak hebt verlaten nadat u problemen had gekregen met onbekenden die van u eisten dat u met hen zou meewerken. Meer bepaald zou u met uw dienstwagen personen, wapens en andere goederen moeten vervoeren. Deze personen zouden bedreigingen hebben geuit aan het adres van u en uw familie, en zouden u ontvoerd en mishandeld hebben. (CGVS d.d.28/04/2016, p.9, 14, 15, 16) Bij een eventuele terugkeer naar Irak vreest u dat deze personen u en uw kinderen zullen doden. (CGVS, p.9)

Omwille van de onderstaande vaststellingen dient er evenwel te worden besloten dat u de door u aangehaalde vervolgingsfeiten niet aannemelijk maakt.

Vooreerst werd aangaande een cruciaal element uit uw asielrelaas een tegenstrijdigheid vastgesteld tussen uw verklaringen en die van uw echtgenote en waren uw eigen opeenvolgende verklaringen op dit vlak bovendien niet consistent. Uw echtgenote verklaarde dat zij al wist dat u ontvoerd was voor zij naar haar vader in de provincie Anbar – wat u haar had opgedragen nadat u vrijgelaten was – vertrok vanuit Bagdad. ((...) – CGVS, p.7) U verklaarde daarentegen dat u uw vrouw op het moment dat ze vertrok uit Bagdad nog niet had gezegd wat er was gebeurd, enkel dat ze het huis moest verlaten. Pas enkele dagen later, toen uw vrouw in Anbar was, zou u haar “langzaamaan” op de hoogte hebben gebracht.

(CGVS, p.20) Niet enkel is dit tegenstrijdig met de verklaringen van uw echtgenote, het is eveneens inconsistent met uw antwoord op een eerdere vraag over wat u uw echtgenote concreet verteld had na uw vrijlating. Toen verklaarde u immers dat u haar opgedragen had onmiddellijk met de kinderen de woning te verlaten en dat u ontvoerd was geweest, waarop ze de woning verliet en naar een plaats is gegaan voor taxi's, waar ze een auto huurde en naar Anbar is gegaan (CGVS, p. 17).

Verder dient vastgesteld te worden dat uw verklaringen aangaande uw belagers uiterst vaag en geenszins overtuigend zijn. Gevraagd of deze personen tot een bepaalde organisatie behoorden, gaf u verschillende mogelijkheden – zowel sjjiitische milities, maffiagroepen als soennitische militante groeperingen (CGVS, p.9, 10). Dit omvat een zeer groot aantal mogelijke groeperingen, bovendien van zeer uiteenlopende aard en achtergrond. Dat u in het geheel niet zou weten wat voor soort groepering er achter uw vervolging zit – u had er zelfs geen idee van of het om een soennitische groep of sjjiitische militie ging – is weinig aannemelijk te noemen. Daarenboven is het hoogst opmerkelijk te noemen dat personen die beweren voor (het goede doel van) de regering te werken (CGVS, p. 11, 20) uitgerekend u zouden nodig hebben om personen of goederen te vervoeren, louter omdat u voor de regering werkt (CGVS, p.10).

Bovendien rijst de vraag waarom sjjiitische milities – door u genoemd als een mogelijke actor van vervolging (CGVS, p.10) – überhaupt u zouden willen dwingen om voor hen te werken. Uit uw verklaringen blijkt enkel dat ze verwezen naar het feit dat u een auto van “de regering” hebt. (CGVS, p.10) U gaf verder geen enkele specifieke reden waarom men u geïdoleerd zou hebben of waarom u voor hen interessant geweest zou zijn. (CGVS, p.19) Echter, het is algemeen geweten dat de sjjiitische milities zeer machtige medestanders van de regering zijn, de autoriteiten hen laten betijen, en zij straffeloos tewerk kunnen gaan. In deze context is het alvast weinig geloofwaardig te noemen dat een sjjiitische militie u zou dwingen om personen, wapens of goederen te vervoeren binnen Bagdad (i.e. de streek waarvoor u een doorlaatbewijs had van het werk). Dat u desondanks de sjjiitische milities als een reële mogelijke actor van vervolging beschouwt, is bezwaarlijk aannemelijk te noemen.

Ten derde zijn uw handelingen sinds het begin van uw problemen weinig aannemelijk te noemen indien u werkelijk bedreigd zou zijn geweest.

Zo zou u in de periode na uw ontvoering minstens twee weken blijven werken zijn op uw oude werkplaats. (CGVS, p.20) Dit valt bezwaarlijk te rijmen met uw verklaring als zou u schrik hebben gehad dat uw belagers u zouden vermoorden als ze u zouden zien (CGVS, p.18). Immers, uit uw verklaringen blijkt dat uw belagers u zelfs wisten te ontvoeren op een moment dat u met publiek transport van uw werk terugkeerde naar huis (CGVS, p.15); dat ze op de hoogte zijn dat u overal kan komen met uw dienstwagen (CGVS, p.19); en dat ze “al [uw] gegevens” hadden (CGVS, p.16). Indien dit werkelijk het geval zou zijn geweest, is het weinig aannemelijk te noemen dat u ernstige risico's zou blijven nemen door te gaan werken. Gevraagd waarom u nog was gaan werken, stelde u dat u een regeringswagen onder uw verantwoordelijkheid had en dat u daarom niet zo maar kon vluchten. (CGVS, p.20) Dit overtuigt evenwel niet. Uit uw verklaringen dient afgeleid te worden dat dit klaarblijkelijk geen obstakel was voor u om in de maand juli dan wel te vluchten. Immers, via uw schoonbroer regelde u vanuit het buitenland de teruggave van uw dienstwagen, die u had achtergelaten bij u thuis. (CGVS, p.6; stuk nr.27) Ook had u voor uw vertrek geen ontslag genomen op het werk. (CGVS, p.4) Bijgevolg kan er geen geloof gehecht worden aan de reden waarom u ondanks de door u verklaarde risico's voor uw leven of fysieke integriteit, toch zou blijven werken zijn.

Daarnaast verklaarde u ook dat u uw familie niet inlichtte over uw problemen en de bedreigingen die u ontving. Ook dit is weinig aannemelijk te noemen indien u werkelijk zou hebben gevreesd dat uw belagers u of uw familie iets zouden aandoen (CGVS, p.13). Immers, door uw familie te waarschuwen zou u hen minstens bewust gemaakt hebben van mogelijke risico's die zij liepen, en zouden zij eventueel maatregelen hebben kunnen nemen. Ter verschoning stelde u dat u hen niets vertelde om hen niet ongerust te maken of in angst te laten leven. (CGVS, p.13) Dit overtuigt evenwel niet. Immers, door niets te zeggen zou u hen in het ongewisse hebben gelaten over het vermeende risico dat zij liepen.

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat u noch uw overste, noch uw collega's vertelde over uw problemen. U zou slechts één collega, die ook een vriend was, in algemene zin hebben verteld dat u bedreigd werd maar ook hem zou u niet verteld hebben waarover dit ging. (CGVS, p.12) Aangaande uw overste, stelde u ter verklaring dat “ze” u toch niet zouden helpen en uw chef er niets aan kon doen. (CGVS, p.12). Vooreerst dient te worden gewezen op uw verklaring als zou u niet in het minst een idee

hebben gehad wie uw belagers waren of voor welke groep of organisatie zij werkten. Het bespreken van uw problemen met uw rechtstreekse collega's of overste had mogelijk meer informatie kunnen opleveren over de aard van uw problemen of de identiteit of achtergrond van uw belagers. Dergelijke informatie had u kunnen helpen bij het inschatten van uw eigen situatie. Daarnaast liep u blijkens de door u neergelegde documenten (CGVS, p.6; stuk nr.29) het risico op gerechtelijke vervolging indien uw dienstwagen door criminelen, militante groepen, etc. gebruikt zou worden. Door uw overste op de hoogte te brengen van uw problemen, zou uw werkgever minstens op de hoogte geweest zijn dat u mogelijk gedwongen zou worden om criminele feiten te plegen met een wagen van de overheid. Dit was niet enkel in uw eigen belang, maar ook in het belang van de overheid zelf.

Gelet op het bovenstaande dient te worden besloten dat u de door u aangehaalde problemen niet aannemelijk maakt.

Er kan dan ook niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het Commissariaat-generaal er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "**reëel risico**" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het Commissariaat-generaal betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het Commissariaat-generaal benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken

land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het Commissariaat-generaal wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het Commissariaat-generaal wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met

(zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen.. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het Commissariaat-generaal benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw.

In dit opzicht wijst het Commissariaat-generaal er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het Commissariaat-generaal erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in,

en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun louter aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het Commissariaat-generaal er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 4 juni 2015 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals bevestigt. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 4 juni 2015, §53, §54, §55*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten vermogen niet om de bovenstaande conclusies te wijzigen.

De identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen van u, uw echtgenote en de kinderen, onvolledige kopieën van jullie paspoorten, uw woonstbewijs, rantsoenkaart, rijbewijs, huwelijksakte, en de

kieskaarten van u en uw echtgenote, bevatten louter persoonlijke gegevens die door mij niet in twijfel getrokken worden.

Uw werkbadge (stuk 5), de twee doorlaatbewijzen van uw werk (stukken 22 en 23), de twee toelatingsbewijzen om uw dienstwagen mee naar huis te nemen (stukken 24 en 25), een toegangsbadge van uw werk (stuk 26), een bewijs dat u de dienstwagen terug bezorgde (stuk 27), documenten aangaande het begin van uw werk bij de provincie Bagdad (stukken 28 a en b), een bewijs van uw eedaflegging (stuk 29), een document dat u de verantwoordelijkheid draagt voor de dienstwagen (stuk 30), een document met betrekking tot de overhandiging aan u van de dienstwagen (stuk 31), een document aangaande een tweede dienstwagen (stuk 34) en de foto's van uw wagen en enkele documenten (stukken 32 b tot e) tonen enkel aan dat u als chauffeur bij het provinciebestuur van Bagdad werkte. Zij bevatten geen informatie aangaande de door u verklaarde problemen. (CGVS, p.5-7) Uw functie op zich wordt door mij niet betwist. Gevraagd naar documenten die uw problemen wel zouden staven, verwees u naar de twee Belgische medische attesten. Echter, uit deze attesten blijkt niet objectief wat de beschreven lestsels of symptomen heeft veroorzaakt. Waar zij stellen dat u geslagen werd door 4 personen in juni 2015 of dat u een breuk opliep op 21 juni 2015, dient opgemerkt te worden dat er niet verwezen wordt naar objectieve bronnen hiervoor. Bijgevolg dient te worden besloten dat dit louter gebaseerd is op uw persoonlijke verklaringen. Deze attesten staven bijgevolg niet op objectieve wijze de door u aangehaalde problemen. Voorts zou volgens uw verklaringen een foto (stuk 32a) gemaakt zijn in het ziekenhuis nadat u een breuk in uw hand had opgelopen na uw ontvoering. (CGVS, p.17-18) Hierbij dient evenwel opgemerkt te worden dat uit de foto niet opgemaakt kan worden wanneer en waar deze genomen werd, en evenmin wat de oorzaak was van het letsel dat u liet verzorgen. De documenten met betrekking tot de aan- en verkoop van uw eigen wagen en het uittreksel uit het register van auto-eigenaars (stukken 18 tot 20), staven enkel dat u een wagen had. De enveloppe toont enkel aan dat er u iets werd toegezonden vanuit Irak. De bustickets uit Turkije, ferrytickets uit Griekenland en Griekse bevelen om het grondgebied te verlaten staven enkel uw reisweg, dewelke door mij niet in twijfel getrokken wordt."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in wat zich aandient als een enig middel de schending aan van artikel 3 EVRM, artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (Handvest), artikelen 48/4 en 48/6 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 26 van het KB tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (PR CGVS), "het algemeen beginsel van voorzichtigheid" en het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid.

2.2. Verzoekster stelt dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren ingevolge haar gemengde huwelijk met een sjiitische man. Verzoekster beperkt zich echter tot het louter aanhalen van deze vrees, zonder ook maar enigszins afbreuk te doen aan de concrete vaststellingen dienaangaande in de bestreden beslissing.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde desbetreffend terecht:

"Wat betreft het door u aangehaalde conflict tussen sjiieten en soennieten, werd u gevraagd of u hierdoor persoonlijk problemen had gekend. U haalde ten eerste aan dat uw man, die sjiiet is, niet naar de streek van uw vader – in de overwegend soennitische provincie Anbar – kan gaan. (CGVS, p.5) Hoewel dit in uw ogen mogelijk een probleem kan zijn, is louter het feit dat uw man niet naar een bepaalde streek kan gaan in Irak omdat hij sjiiet is, onvoldoende zwaarwichtig om te spreken van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Bovendien haalde uw man deze problematiek zelf niet aan. Voorts haalde u, gevraagd of u andere, ernstige problemen had gekend omwille van het sektarisch conflict, een voorval aan waarbij een vriendin van u werd gedood nadat zij en u waren aangesproken op jullie kledingstijl. (CGVS, p.6) Vooreerst dient opgemerkt te worden dat dit voorval zich zou hebben afgespeeld in 2007 (CGVS,

p.6), i.e. ongeveer acht jaar voor uw vertrek uit Irak. Ogenschijnlijk vormde dit feit voor u al die tijd geen aanleiding om Bagdad te ontvluchten. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u later uit de wijk verhuisde waar het voorval was gebeurd, en dat u na uw huwelijk (in 2009) geen problemen meer had gekend met soennieten of sjiieten. (CGVS, p.6) Bijgevolg kan ook op basis van dit incident geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in uw hoofde worden vastgesteld.

De algemene veiligheidssituatie in Bagdad – dat verbonden is met het sektarisch geweld – en de problemen van uw echtgenoot worden besproken in de beslissing inzake zijn asielaanvraag. Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenoot door mij besloten werd dat hem de status van vluchteling of de subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend, kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien en de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.”.

Het louter verwijzen naar informatie dienaangaande op de website IRIN volstaat niet. Uit de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') kan ook niet worden afgeleid dat verzoekster louter ingevolge haar huwelijk en ingevolge een aanwezigheid aldaar zou dreigen te worden geviséerd of vervolgd. Mede gelet op de hieronder vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar overige asielmotieven, haalde verzoekster noch haar echtgenoot geen recente, concrete, ernstige en geloofwaardige, aan haar huwelijk gerelateerde problemen aan. Bijgevolg toont zij geenszins in concreto aan dat zij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst daadwerkelijk zou dreigen te worden geviséerd of vervolgd.

2.3. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus voor het overige verbindt aan deze van haar echtgenoot. Zij roept geen andere eigen motieven in.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest 180 378 van 6 januari 2017 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeksters echtgenoot verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in wat zich aandient als een enig middel de schending aan van artikel 3 EVRM, artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (Handvest), artikelen 48/4 en 48/6 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 26 van het KB tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (PR CGVS), “het algemeen beginsel van voorzichtigheid” en het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid.

2.1.2. In hoofddorde vraagt verzoeker om aan hem de vluchtelingenstatus toe te kennen op basis van artikel 1, A van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker voert een betoog omtrent zijn gemengd huwelijk en tracht de argumenten van de bestreden beslissing te weerleggen.

2.1.3. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker vangt zijn betoog aan met het verwijzen naar en het citeren van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 EVRM. Hij verwijst vervolgens naar de rechtspraak van het EHRM. Verzoeker is van mening dat hij zich bevindt in een uitzonderlijke situatie van willekeurig geweld en dat zijn aanwezigheid op het grondgebied een reëel gevaar vormt voor zijn leven of zijn persoon.

Verzoeker geeft een algemene uiteenzetting omtrent het begrip ‘gewapend conflict’. Hij verwijst naar het arrest van het HvJ in de zaak “Aboucabar Diakité tegen het CGVS” van 30 januari 2014 en stelt vast dat

het CGVS niet betwist dat er een intern gewapend conflict bestaat in Bagdad. Caritas International en CIRE maken in hun verslag "Parole à l'Exil: Les demandeurs d'asile irakiens et en particulier de Bagdad" van mei 2016 melding van een duidelijke toename van het geweld in Bagdad sedert januari 2016. Gezien er twee aanvallen op korte tijd plaatsvonden in januari 2016 en februari 2016 gaat het niet om uitzonderlijke gebeurtenissen.

Wat het begrip 'willekeurig geweld' betreft, is verzoeker de mening toegedaan dat er in Bagdad een dermate hoge graad van geweld is dat de loutere aanwezigheid in dit gebied een gevaar inhoudt voor het leven van de burgers. Wat het begrip willekeurig geweld betreft verwijst verzoeker andermaal naar voormeld arrest van het HvJ en naar het arrest van het HvJ in de zaak "Noor Elgafai tegen Staatssecretaris van Justitie" van 17 februari 2009. Aangezien het HvJ geen verdere aanwijzingen heeft gegeven aan de nationale autoriteiten om hen te begeleiden het vereiste niveau van geweld concreet te evalueren, meent verzoeker dat de rechtspraak van het EHRM met betrekking tot wijdverbreid geweld leerzaam is op dit punt, en in het bijzonder haar arrest van 28 juni 2011 "Sufi en Elmi tegen VK". Hoewel het begrip 'willekeurig geweld' vervat in artikel 48/4 § 2, c) van de vreemdelingenwet niet overeenkomt met het begrip 'algemene situatie van geweld, waarvan de intensiteit voldoende is om een risico van schending te creëren van artikel 3 van het EVRM', is verzoeker van mening dat de criteria ontwikkeld door het EHRM interessant zijn. Volgens verzoeker is er in Bagdad sprake van een algemene willekeurige geweldssituatie die van zulke aard is dat zij een reëel risico op ernstige schade doet ontstaan in hoofde van alle burgers.

Verzoeker herneemt de criteria zoals gehanteerd door verweerder en door het EHRM en past deze toe op de situatie in Bagdad.

Verzoeker betoogt vervolgens dat de significante daling van het geweld in Bagdad, zoals beweerd door verweerder, ontbreekt.

Vervolgens uit verzoeker kritiek op de door verweerder gehanteerde COI Focus. Hij beroept zich in deze op de schending van artikel 26 PR CGVS en verwijst naar een Franstalig arrest van 12 april 2016.

Ook de COI Focus die verweerder in de bestreden beslissing hanteert is deels gebaseerd op rechtstreekse contacten waarvan de persoonlijke gegevens om vertrouwelijkheidsredenen niet bekend zijn gemaakt. Verzoeker verwijst opnieuw naar hoger aangehaald rapport van Caritas International en citeert hieruit een passage omtrent de e-mails en telefoongesprekken in de informatie op basis waarvan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de veiligheidssituatie in Bagdad analyseert.

Verzoeker betoogt voorts dat de informatie van verweerder onvoldoende actueel is. Verder stelt hij dat er een gebrek aan verscheidenheid van bronnen is. Eveneens verwijt hij verweerder een gebrek aan volledigheid en een verkorte weergave van de werkelijkheid. Er werden blijkens de hoger aangehaalde informatie en de website van Iraq Body Count meer aanslagen gepleegd dan deze die in de informatie van verweerder worden vermeld. De informatie van verweerder stemt dus niet met de werkelijkheid overeen en bewijst de verminkte visie waarmee het CGVS bepaalde gegevens presenteert. Het verslag werd snel afgewerkt en reflecteert de werkelijkheid niet. Verder stelt Cedoca de conclusie van de vorige COI Focus niet in vraag. Hij betoogt:

"Zoals hierboven aangetoond, is de veiligheidssituatie in Bagdad heel fel geëvolueerd. De Cedoca geeft trouwens toe dat sinds het eind van 2015, ISIS opnieuw militaire middelen en tactieken heeft gebruikt om aanvallen te leiden³⁹. Toch heeft de Cedoca dit element niet voldoende wezenlijk gevonden om haar vorige conclusies te wijzigen.

Het lichaam van de tekst wordt nauwelijks gewijzigd door de integratie van enkele paragrafen en geen enkele fundamentele analyse werd door de Cedoca uitgevoerd. De samenvattingen van beide COI's, die op 5 maanden verschil werden opgesteld, zijn bijna identiek.

De verzoeker stelt zich dus de vraag van de relevantie om het aantal bijzonder moorddadige aanslagen op te nemen als dagelijks aanslagen worden gepleegd die enorm slachtoffers veel maken. Dit wordt voorts door COI Focus bevestigd: « De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van ISIS in Bagdad is volgens het team voor Irak van het Institute of The Study of War veranderd: geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders met infanteriewapens meer, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. De tactiek van de kleinere geïmproviseerde springtuigen (Engels: Improvised Explosive Devices, IED's) maakt volgens het Institute of The Study of War op langere termijn ook veel slachtoffers »⁴⁰.

Verzoeker verwijst naar een arrest van de RvV van 12 mei 2015 waarin subsidiaire bescherming werd toegekend. Tevens wijst hij op de Franstalige arresten nrs. 165 615 en 165 616 van 12 april 2016 van de RvV. Verder verwijst hij naar arrest nr. 186 800 van 6 juni 2016 van de RvV waarin besloten werd tot

een vernietiging omdat er aanvullende onderzoeksmaatregelen nodig waren omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad.

Verzoeker vestigt andermaal de nadruk op het voormelde rapport van Caritas International en Ciré en citeert uit dit rapport enkele passages. Verder wijst hij op een verslag van de Secretaris-generaal, op een brief van de Britse ambassade in Bagdad, op de "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 en op informatie van UNAMI. Eveneens verwijst hij naar de inhoud van de door verweerder gehanteerde COI Focus en naar het gestelde op de website van het CGVS.

Verzoeker voert aan dat Caritas International en Iraq Body Count meer slachtoffers en aanvallen rapporteren dan het CGVS. Hij geeft een overzicht van de cijfers van de VN. Vervolgens stelt hij:

"De cijfers van de Verenigde Naties en van Iraq Body Count zijn enigszins tegenstrijdig maar hoe dan ook, één ding is zeker dat er geen enkele belangrijke daling is van het willekeurige geweld betreffende burgers in Bagdad sinds 2013, jaar van de herinvoering van de subsidiaire bescherming door de CGVS voor Bagdad.

Men kan derhalve geen belangrijke daling van willekeurige doden van burgers in Bagdad vaststellen.

Het jaarlijks gemiddelde van 3.201 gedode burgers voor het jaar 2016 staat voorts gelijk met het aantal slachtoffers die voor het jaar 2013 werd geïnventariseerd, jaar waar de subsidiaire bescherming voor Bagdad door de CGVS opnieuw werd ingevoerd. CGRA had de subsidiaire bescherming voor Bagdad in december 2013 opnieuw ingevoerd. De verzoeker begrijpt derhalve niet waarom de CGVS van mening is dat de veiligheidssituatie op positieve wijze is geëvolueerd als het aantal slachtoffers nu hoger is dan in 2015 en gelijk is aan het aantal slachtoffers in 2013.

Als men de verslagen op de site Iraq Body Count leest, stelt men vast dat het geweld ten opzichte van de burgers **op het globale grondgebied van Irak** (zonder onderscheid) veel hoger was in 2015 dan in 2013: 2015, werden immers 16.115 burgers gedood terwijl in 2013, slechts 9.851 burgers werden gedood (stuk B2). Er wordt eveneens vermeld in dit verslag dat behalve voor juni en augustus 2014, het aantal de doden in 2015 zeer vergelijkbaar is met het aantal doden in 2014 (stuk B2). Sinds het jaar 2003 en de val van het regime van Saddam Hussein, zijn de jaren 2014 en 2015 degenen met het meest aantal overleden burgers buiten de verschrikkelijke jaren 2006- 2007 die de jaren van piek van geweld vormden (stuk B2).

Men merkt trouwens op dat voor de jaren 2010 en 2011 tijdens de welke een subsidiaire bescherming aan de Irakezen van Bagdad werd toegestaan, **op het geheel van het gebied van Irak**, 4.167 burgerlijke slachtoffers zijn gevallen voor het jaar 2010 en 4.153 burgerlijke slachtoffers voor het jaar 2011 (zie stuk B2)

Het jaar 2015 kent meer dan 4 x meer burgerlijke slachtoffers dan de jaren 2010 en 2011, jaren tijdens de welke de CGVS nog de subsidiaire bescherming voor Bagdad en Mossoul toestond (stuk B2).

Geen enkel element in het verslag van Cedoca van maart 2016 stelt deze vaststelling in vraag."

Vervolgens citeert verzoeker een passage uit de COI Focus die verweerder hanteert en uit het reeds meermaals aangehaalde rapport van Caritas International. Hij concludeert:

"Al deze elementen wijzen erop dat de veiligheidssituatie in Bagdad rampzalig blijft, steeds erger wordt en dat er in werkelijkheid niets veranderd is in positieve zin Bagdad sinds de helft van het jaar 2013.

Verzoeker stelt zich derhalve de vraag waarom, in juni 2015, de CGVS van mening was dat Bagdad een vrij uitzonderlijke situatie kende en dus de subsidiaire bescherming aanbood en waarom de CGVS vandaag een andere mening heeft. Hij stelt zich vragen over de objectieve argumenten die een dergelijk verschil in behandeling uitleggen, aangezien zij niet op de vermindering van het aantal slachtoffers in Bagdad kunnen gebaseerd zijn.

Verzoeker is dus van mening dat een juiste en onpartijdige re-evaluatie, die alle vereiste elementen in overweging neemt, van deze veiligheidssituatie noodzakelijk is die zou leiden tot de vaststelling dat de subsidiaire bescherming toegekend moet worden aangezien de voorwaarden die aan deze toekenning in het jaar 2013 hebben voorgezetten, minder rampzalig zijn dan de huidige voorwaarden, en aangezien er geen enkele belangrijke daling sinds de herinvoering van de subsidiaire bescherming door de CGVS in december 2013 heeft plaatsgevonden."

Verzoeker gaat voorts in op de gebeurtenissen in Bagdad in de periode januari tot juni 2016.

Verzoeker wijst erop dat de Iraakse regering volgens Caritas de burgers omwille van verschillende redenen niet kan beschermen. Hij wijst in deze tevens op de inhoud van de COI Focus die verweerder aanwendt en op informatie van Human Rights Watch. Tevens wijst hij op de betogingen en de toegenomen politieke onrust.

Verzoeker verzet zich tegen het gebruik van het argument dat Bagdad talrijke IDP's opvangt. Ter staving citeert hij uit het reeds geciteerde Franstalige arrest van de RvV van 12 april 2016. Geen enkel element in de COI Focus van verweerder brengt een verklaring betreffende dit gegeven. Verwijzende naar de voormelde UNHCR Position on Returns to Iraq, stelt verzoeker dat de meeste interne ontheemden naar het Noorden zijn gevlucht en niet naar Bagdad. "Verzoeker stelt zich voorts de vraag van de relevantie van dit argument: het feit dat Bagdad mensen uit zones die nog erger getroffen worden, ontvangt, bewijst in geen enkel geval de afwezigheid van blind geweld in de hoofdstad. Het lijkt voorts logisch voor de verzoeker dat personen die niet noodzakelijkerwijs de veiligheidssituatie in de verschillende gebieden van hun land kennen, naar Bagdad willen trekken, dat uiteindelijk toch de hoofdstad van het land is."

Verzoeker is het evenmin eens met het argument dat het openbare leven in Bagdad niet stilviel. Hij verwijst dienaangaande andermaal naar het voormelde, Franstalige arrest van de RvV van 12 april 2016. Vervolgens betoogt hij:

"Geen enkel element in het verslag van de Cedoca van 31 maart 2016 kan het verschil in behandeling uitleggen tussen de situatie in 2006-2007/2014-2015 en de huidige situatie op basis van het argument van de voortzetting van het openbare leven in Bagdad. Men kan trouwens nog steeds in de COI Focus lezen dat « volgens de Régional Research & Information Officer van UNHCR viel het openbare leven in de stad zelfs tijdens de zwaarste golf van geweld in 2006 en 2007 niet stil », zonder enige verklaring die het mogelijk maakt om uit te begrijpen waarom de situatie in 2006-2007/2014-2015 en de huidige situatie verschillend zijn en een verschillende behandeling impliceren

We merken trouwens op dat talrijke bronnen een vergelijkende situatie in Damascus vermelden¹⁰³, stad waarvoor de CGVS nochtans van mening is dat er ernstige redenen zijn om te geloven dat elke burger er een reëel risico loopt tegen zijn leven of zijn persoon door het enige feit van zijn aanwezigheid.

Dit argument van de CGVS om de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren aan Bagdadse burgers lijkt voorts waanzinnig volgens de verzoeker. In een stad die dergelijke situatie van oorlog, aanslagen, aanvallen en geweld sinds 13 jaar kent, moet het leven op een of andere manier kunnen doorgaan. Men kan zich aldus terecht afvragen of het in casu werkelijk om een voortzetting van het openbare leven gaat. De inwoners van de stad zijn vandaag aan deze situatie gewend. De veiligheidssituatie in Bagdad is zeker rampzalig, maar vertegenwoordigd vandaag hun dagelijks leven sinds meer dan 13 jaar.

Gezien deze beschouwingen, kan men redelijkerwijs geen afwezigheid van blind geweld afleiden uit het feit dat verschillende openbare structuren blijven werken in Bagdad."

Verzoeker verwijst tot slot naar de arresten 165 670 en 165 671 van de Raad en merkt op dat de COI Focus van juni 2016 nog altijd geen antwoord biedt op de gestelde vragen en dezelfde kritiek als die tegen de COI Focus van maart 2016 geldt nog steeds.

2.1.4. Ter staving van zijn betoog, voegt verzoeker de volgende stukken bij het verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 1): informatie van de website van Iraq Body Count (bijlagen 1-2), een uittreksel uit de website van verweerder (bijlage 3), en enkele beleidsnota's van het CGVS (bijlagen 4-7) en persartikels omtrent in zijn land en regio van herkomst gepleegde aanslagen (bijlagen 8-20).

Verweerder legt op 21 november 2016 door middel van een aanvullende nota een update neer van de landeninformatie in het administratief dossier (rechtsplegingsdossier, stuk 7). Het betreft de COI Focus "IRAK, De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016" van 12 augustus 2016.

Verzoeker legt ter terechtzitting een aanvullende nota neer vergezeld van drie medische attesten.

2.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker preciseert niet hoe artikel 7 van het Handvest, dat het recht op eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven behelst, in casu zou (kunnen) zijn geschonden. Bijgevolg wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.3. Verzoeker geeft evenmin aan op welke wijze hij het "algemeen beginsel van voorzichtigheid" geschonden acht. Derhalve wordt ook deze schending niet dienstig opgeworpen.

2.4. Verzoeker voert voorts de schending aan van artikel 26 PR CGVS. Hij kan in zijn betoog echter niet worden gevolgd.

Inzake het verwijt dat van enkele referenties (e-mails en telefoongesprekken) de auteur niet wordt gespecificeerd, dient immers te worden opgemerkt dat uit de lezing van het verslag aan de Koning bij voornoemd artikel blijkt dat de verplichtingen vervat in artikel 26 PR CGVS enkel betrekking hebben op informatie waarbij de feitelijke aspecten van een asielrelaas gecontroleerd worden (Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, Verslag aan de Koning, B.S. 27 januari 2004, p. 4630). Dit wordt overigens bevestigd in het advies 34.745/4 van de afdeling wetgeving van de Raad van State bij het PR CGVS, dat stelt: "(...) In wezen aanvaardt de Raad van State dat de Commissaris-generaal zich mag baseren op informatie die hij in zijn bezit heeft om de vrees die een asielaanvrager aanvoert tegen te spreken, op voorwaarde dat de bron van de informatie, de juiste identiteit van de persoon die die informatie heeft verstrekt, de gegrondheid ervan en de wijze waarop die informatie is ingewonnen worden weergegeven in de beslissing of, op zijn minst, in het administratief dossier. Zo niet zijn de asielzoekers niet in staat die informatie tegen te spreken en kan de Raad van State zijn wettigheidscontrole niet uitoefenen." (B.S. 27 januari 2004, p. 4636). Tevens blijkt uit de rechtspraak van de Raad van State dat voormeld artikel "(...) enkel om inlichtingen gaat die via telefoon of e-mail werden verkregen van een persoon of een instelling om een in het door de vreemdeling gegeven asielrelaas voorkomend feitelijk aspect na te gaan. Het gaat daarbij echter niet om inlichtingen die werden verkregen voor het opstellen van algemene rapporten waarin de situatie of een deelaspect ervan in een bepaald land wordt beschreven met het oog op een latere toetsing van asielaanvragen" (RvS 24 februari 2015, nr. 230.301; RvS 2 juni 2016, nr. 11.982 (c)). Rekening houdend met het voorgaande, dient te worden besloten dat de door verzoeker bekritiseerde "COI Focus" – die een algemeen rapport betreft omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad met het oog op een toetsing van asielaanvragen, die geen betrekking heeft op de feitelijke aspecten van verzoekers asielrelaas en die niet wordt gebruikt om verzoekers vrees tegen te spreken – niet onder het toepassingsgebied van het voormelde artikel van het PR CGVS valt. Zodoende is de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 26 van het PR CGVS, zoals gold ten tijde vna het nemen van de bestreden beslissing niet dienstig.

Voorts dient te worden opgemerkt dat geen enkele bepaling het CGVS verplicht om de informatie waarover het beschikt automatisch aan de asielzoeker te bezorgen op het ogenblik van de betekening van de bestreden beslissing. Verzoeker heeft overeenkomstig de wet van 11 april 1994 een recht op inzage en beschikte aldus over de mogelijkheid om de e-mails en telefoonverslagen op te vragen. Dit recht op inzage geschiedt enkel op aanvraag en verzoeker heeft dan ook geen belang bij het argument dat hij niet automatisch inzage heeft gekregen in de verslagen van de telefoongesprekken of de e-mailconversaties waarop de "COI Focus" gestoeld is, nu uit het dossier blijkt dat hij geen inzage heeft gevraagd in voornoemde stukken.

In de mate dat verzoeker kritiek geeft op het feit dat er enkele bronnen niet bij naam worden genoemd, kan verder verwezen worden naar de rechtspraak van het EHRM, dat in de zaak 'Sufi and Elmi v. the United Kingdom' (Applications nos. [8319/07](#) and [11449/07](#), 28 Juni 2011) in paragraaf 233 stelde: "233. That being said, where a report is wholly reliant on information provided by sources, the authority and reputation of those sources and the extent of their presence in the relevant area will be relevant factors for the Court in assessing the weight to be attributed to their evidence. The Court recognises that where there are legitimate security concerns, sources may wish to remain anonymous. However, in the absence of any information about the nature of the sources' operations in the relevant area, it will be virtually impossible for the Court to assess their reliability. Consequently, the approach taken by the Court will depend on the consistency of the sources' conclusions with the remainder of the available information. Where the sources' conclusions are consistent with other country information, their evidence may be of corroborative weight. However, the Court will generally exercise caution when considering reports from anonymous sources which are inconsistent with the remainder of the information before it." (vrije vertaling: "Dit gezegd zijnde, wanneer een rapport geheel gebaseerd is op informatie die werd aangeleverd door bronnen, dan zullen de autoriteit en reputatie van deze bronnen en de omvang van hun aanwezigheid in het relevante gebied van belang zijn voor het Hof bij het beoordelen van het gewicht dat kan verleend worden aan het bewijsmateriaal. Het Hof erkent dat wanneer er legitieme veiligheidszorgen zijn, bronnen kunnen wensen om anoniem te blijven. Echter, bij gebrek aan enige informatie omtrent de aard van de werkzaamheden van de bronnen in het relevant gebied, zal het voor het Hof virtueel onmogelijk zijn om hun geloofwaardigheid te beoordelen. Bijgevolg zal de benadering door het Hof afhangen van de consistentie van de besluiten gemaakt door de bronnen met de rest van de beschikbare informatie. Waar de besluiten van de bronnen consistent zijn met andere landeninformatie, kan aan het bewijsmateriaal bevestigende waarde worden toegekend. Het Hof zal echter in het algemeen voorzichtigheid aan de dag leggen bij het in aanmerking nemen van rapporten van anonieme bronnen die inconsistent zijn met de overige voorliggende informatie.")

In casu stelt de Raad vast dat er in de bekritiseerde "COI Focus" informatie is opgenomen die afkomstig is van bronnen waarvan de namen niet wordt genoemd maar waarvan wel wordt verwezen naar hun werkgebied, onder meer het feit dat ze werkzaam zijn in Bagdad, en naar concrete e-mails en telefoongesprekken. Deze informatie die aangehaald wordt in voormeld rapport blijkt consistent te zijn met de andere landeninformatie in het rapport, alsook met de informatie die wordt aangebracht door verzoeker. Derhalve is er geen reden om deze informatie niet in aanmerking te nemen.

Bijkomend kan worden opgemerkt dat het niet ernstig is van verzoeker om enerzijds kritiek te spuiten op het opstellen en de betrouwbaarheid van de informatie van verweerder doch hieruit anderzijds zelf veelvuldig te citeren.

De informatie vervat in de bekritiseerde "COI Focus" werd op een zorgvuldige wijze verzameld, berust op een veelheid aan objectieve en betrouwbare bronnen en schetst op een objectieve en onpartijdige wijze een beeld over de algemene veiligheidssituatie in en rond Bagdad.

2.5. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is mutatis mutandis gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.6. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.7. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.8. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg

uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.9. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.10. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u Irak hebt verlaten nadat u problemen had gekregen met onbekenden die van u eisten dat u met hen zou meewerken. Meer bepaald zou u met uw dienstwagen personen, wapens en andere goederen moeten vervoeren. Deze personen zouden bedreigingen hebben geuit aan het adres van u en uw familie, en zouden u ontvoerd en mishandeld hebben. (CGVS d.d.28/04/2016, p.9, 14, 15, 16) Bij een eventuele terugkeer naar Irak vreest u dat deze personen u en uw kinderen zullen doden. (CGVS, p.9)

Omwille van de onderstaande vaststellingen dient er evenwel te worden besloten dat u de door u aangehaalde vervolgingsfeiten niet aannemelijk maakt.

Vooreerst werd aangaande een cruciaal element uit uw asielrelaas een tegenstrijdigheid vastgesteld tussen uw verklaringen en die van uw echtgenote en waren uw eigen opeenvolgende verklaringen op dit vlak bovendien niet consistent. Uw echtgenote verklaarde dat zij al wist dat u ontvoerd was voor zij naar haar vader in de provincie Anbar – wat u haar had opgedragen nadat u vrijgelaten was – vertrok vanuit Bagdad. (...) – CGVS, p.7) U verklaarde daarentegen dat u uw vrouw op het moment dat ze vertrok uit Bagdad nog niet had gezegd wat er was gebeurd, enkel dat ze het huis moest verlaten. Pas enkele dagen later, toen uw vrouw in Anbar was, zou u haar “langzaam” op de hoogte hebben gebracht. (CGVS, p.20) Niet enkel is dit tegenstrijdig met de verklaringen van uw echtgenote, het is eveneens inconsistent met uw antwoord op een eerdere vraag over wat u uw echtgenote concreet verteld had na uw vrijlating. Toen verklaarde u immers dat u haar opgedragen had onmiddellijk met de kinderen de woning te verlaten en dat u ontvoerd was geweest, waarop ze de woning verliet en naar een plaats is gegaan voor taxi's, waar ze een auto huurde en naar Anbar is gegaan (CGVS, p. 17).

Verder dient vastgesteld te worden dat uw verklaringen aangaande uw belagers uiterst vaag en geenszins overtuigend zijn. Gevraagd of deze personen tot een bepaalde organisatie behoorden, gaf u verschillende mogelijkheden – zowel sjjiitische milities, maffiagroepen als soennitische militante groeperingen (CGVS, p.9, 10). Dit omvat een zeer groot aantal mogelijke groeperingen, bovendien van zeer uiteenlopende aard en achtergrond. Dat u in het geheel niet zou weten wat voor soort groepering er achter uw vervolging zit – u had er zelfs geen idee van of het om een soennitische groep of sjjiitische milite ging – is weinig aannemelijk te noemen. Daarenboven is het hoogst opmerkelijk te noemen dat personen die beweren voor (het goede doel van) de regering te werken (CGVS, p. 11, 20) uitgerekend u

zouden nodig hebben om personen of goederen te vervoeren, louter omdat u voor de regering werkt (CGVS, p.10).

Bovendien rijst de vraag waarom sjiitische milities – door u genoemd als een mogelijke actor van vervolging (CGVS, p.10) – überhaupt u zouden willen dwingen om voor hen te werken. Uit uw verklaringen blijkt enkel dat ze verwezen naar het feit dat u een auto van “de regering” hebt. (CGVS, p.10) U gaf verder geen enkele specifieke reden waarom men u geviseerd zou hebben of waarom u voor hen interessant geweest zou zijn. (CGVS, p.19) Echter, het is algemeen geweten dat de sjiitische milities zeer machtige medestanders van de regering zijn, de autoriteiten hen laten betijen, en zij straffeloos tewerk kunnen gaan. In deze context is het alvast weinig geloofwaardig te noemen dat een sjiitische militie u zou dwingen om personen, wapens of goederen te vervoeren binnen Bagdad (i.e. de streek waarvoor u een doorlaatbewijs had van het werk). Dat u desondanks de sjiitische milities als een reële mogelijke actor van vervolging beschouwt, is bezwaarlijk aannemelijk te noemen.

Ten derde zijn uw handelingen sinds het begin van uw problemen weinig aannemelijk te noemen indien u werkelijk bedreigd zou zijn geweest.

Zo zou u in de periode na uw ontvoering minstens twee weken blijven werken zijn op uw oude werkplaats. (CGVS, p.20) Dit valt bezwaarlijk te rijmen met uw verklaring als zou u schrik hebben gehad dat uw belagers u zouden vermoorden als ze u zouden zien (CGVS, p.18). Immers, uit uw verklaringen blijkt dat uw belagers u zelfs wisten te ontvoeren op een moment dat u met publiek transport van uw werk terugkeerde naar huis (CGVS, p.15); dat ze op de hoogte zijn dat u overal kan komen met uw dienstwagen (CGVS, p.19); en dat ze “al [uw] gegevens” hadden (CGVS, p.16). Indien dit werkelijk het geval zou zijn geweest, is het weinig aannemelijk te noemen dat u ernstige risico's zou blijven nemen door te gaan werken. Gevraagd waarom u nog was gaan werken, stelde u dat u een regeringswagen onder uw verantwoordelijkheid had en dat u daarom niet zo maar kon vluchten. (CGVS, p.20) Dit overtuigt evenwel niet. Uit uw verklaringen dient afgeleid te worden dat dit klaarblijkelijk geen obstakel was voor u om in de maand juli dan wel te vluchten. Immers, via uw schoonbroer regelde u vanuit het buitenland de teruggave van uw dienstwagen, die u had achtergelaten bij u thuis. (CGVS, p.6; stuk nr.27) Ook had u voor uw vertrek geen ontslag genomen op het werk. (CGVS, p.4) Bijgevolg kan er geen geloof gehecht worden aan de reden waarom u ondanks de door u verklaarde risico's voor uw leven of fysieke integriteit, toch zou blijven werken zijn.

Daarnaast verklaarde u ook dat u uw familie niet inlichtte over uw problemen en de bedreigingen die u ontving. Ook dit is weinig aannemelijk te noemen indien u werkelijk zou hebben gevreesd dat uw belagers u of uw familie iets zouden aandoen (CGVS, p.13). Immers, door uw familie te waarschuwen zou u hen minstens bewust gemaakt hebben van mogelijke risico's die zij liepen, en zouden zij eventueel maatregelen hebben kunnen nemen. Ter verschoning stelde u dat u hen niets vertelde om hen niet ongerust te maken of in angst te laten leven. (CGVS, p.13) Dit overtuigt evenwel niet. Immers, door niets te zeggen zou u hen in het ongewisse hebben gelaten over het vermeende risico dat zij liepen.

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat u noch uw overste, noch uw collega's vertelde over uw problemen. U zou slechts één collega, die ook een vriend was, in algemene zin hebben verteld dat u bedreigd werd maar ook hem zou u niet verteld hebben waarover dit ging. (CGVS, p.12) Aangaande uw overste, stelde u ter verklaring dat “ze” u toch niet zouden helpen en uw chef er niets aan kon doen. (CGVS, p.12). Vooreerst dient te worden gewezen op uw verklaring als zou u niet in het minst een idee hebben gehad wie uw belagers waren of voor welke groep of organisatie zij werkten. Het bespreken van uw problemen met uw rechtstreekse collega's of overste had mogelijk meer informatie kunnen opleveren over de aard van uw problemen of de identiteit of achtergrond van uw belagers. Dergelijke informatie had u kunnen helpen bij het inschatten van uw eigen situatie. Daarnaast liep u blijkens de door u neergelegde documenten (CGVS, p.6; stuk nr.29) het risico op gerechtelijke vervolging indien uw dienstwagen door criminelen, militante groepen, etc. gebruikt zou worden. Door uw overste op de hoogte te brengen van uw problemen, zou uw werkgever minstens op de hoogte geweest zijn dat u mogelijk gedwongen zou worden om criminele feiten te plegen met een wagen van de overheid. Dit was niet enkel in uw eigen belang, maar ook in het belang van de overheid zelf.

Gelet op het bovenstaande dient te worden besloten dat u de door u aangehaalde problemen niet aannemelijk maakt.

Er kan dan ook niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de vreemdelingenwet.

(...)

De door u neergelegde documenten vermogen niet om de bovenstaande conclusies te wijzigen.

De identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen van u, uw echtgenote en de kinderen, onvolledige kopieën van jullie paspoorten, uw woonstbewijs, rantsoenkaart, rijbewijs, huwelijksakte, en de kieskaarten van u en uw echtgenote, bevatten louter persoonlijke gegevens die door mij niet in twijfel getrokken worden.

Uw werkbadge (stuk 5), de twee doorlaatbewijzen van uw werk (stukken 22 en 23), de twee toelatingsbewijzen om uw dienstwagen mee naar huis te nemen (stukken 24 en 25), een toegangsbadge van uw werk (stuk 26), een bewijs dat u de dienstwagen terug bezorgde (stuk 27), documenten aangaande het begin van uw werk bij de provincie Bagdad (stukken 28 a en b), een bewijs van uw eedaflegging (stuk 29), een document dat u de verantwoordelijkheid draagt voor de dienstwagen (stuk 30), een document met betrekking tot de overhandiging aan u van de dienstwagen (stuk 31), een document aangaande een tweede dienstwagen (stuk 34) en de foto's van uw wagen en enkele documenten (stukken 32 b tot e) tonen enkel aan dat u als chauffeur bij het provinciebestuur van Bagdad werkte. Zij bevatten geen informatie aangaande de door u verklaarde problemen. (CGVS, p.5-7) Uw functie op zich wordt door mij niet betwist. Gevraagd naar documenten die uw problemen wel zouden staven, verwees u naar de twee Belgische medische attesten. Echter, uit deze attesten blijkt niet objectief wat de beschreven lestsels of symptomen heeft veroorzaakt. Waar zij stellen dat u geslagen werd door 4 personen in juni 2015 of dat u een breuk opliep op 21 juni 2015, dient opgemerkt te worden dat er niet verwezen wordt naar objectieve bronnen hiervoor. Bijgevolg dient te worden besloten dat dit louter gebaseerd is op uw persoonlijke verklaringen. Deze attesten staven bijgevolg niet op objectieve wijze de door u aangehaalde problemen. Voorts zou volgens uw verklaringen een foto (stuk 32a) gemaakt zijn in het ziekenhuis nadat u een breuk in uw hand had opgelopen na uw ontvoering. (CGVS, p.17-18) Hierbij dient evenwel opgemerkt te worden dat uit de foto niet opgemaakt kan worden wanneer en waar deze genomen werd, en evenmin wat de oorzaak was van het letsel dat u liet verzorgen. De documenten met betrekking tot de aan- en verkoop van uw eigen wagen en het uittreksel uit het register van auto-eigenaars (stukken 18 tot 20), staven enkel dat u een wagen had. De enveloppe toont enkel aan dat er u iets werd toegezonden vanuit Irak. De bustickets uit Turkije, ferrytickets uit Griekenland en Griekse bevelen om het grondgebied te verlaten staven enkel uw reisweg, dewelke door mij niet in twijfel getrokken wordt.

(...)"

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk, vinden allen steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen.

Waar verzoeker tracht de vastgestelde tegenstrijdigheden te verklaren door te wijzen op het gegeven dat twee verschillende personen de gebeurtenissen op een verschillende manier hebben beleefd en vanuit een verschillend oogpunt hebben geïnterpreteerd en op het gegeven dat de ontvoering wel een cruciaal punt is in het relaas van verzoeker, maar niet de informatie ervan aan zijn echtgenote, kan hij niet overtuigen. Verzoeker verklaarde wel degelijk in eerste instantie zelf dat hij op het moment kort na zijn vrijlating zijn echtgenote heeft ingelicht. Wanneer er vervolgens wordt gevraagd wat verzoeker concreet heeft verteld verklaarde hij "Dat ze onmiddellijk met de kinderen de woning moest verlaten. Dat ik ontvoerd ben geweest" (stuk 5a, gehoorverslag, p. 17). Later tijdens het gehoor verklaarde verzoeker op de vraag of hij zijn vrouw alles heeft verteld alvorens zij naar Anbar ging dat hij haar enkel gevraagd heeft het huis te verlaten en dat hij na een paar dagen haar langzaam begon te vertellen wat er gebeurd was. Verder specificeert verzoeker zelfs dat hij toen zijn echtgenote in Anbar was beetje bij beetje begon te vertellen over de ontvoering, de bedreiging en wat ze hem hadden aangedaan (stuk 5a, gehoorverslag, p. 20). Zijn echtgenote gaf echter herhaaldelijk te kennen dat zij reeds op de hoogte was van de ontvoering van verzoeker alvorens zij naar haar vader in Anbar vertrok (stuk 5b, gehoorverslag, p. 6, 7). Verzoekers betoog volstaat dan ook niet om de concrete tegenstrijdigheden te verschonen. Aangezien hij kort na zijn vrijlating zijn echtgenote opbelde om haar in te lichten, kan worden verwacht dat hij exact weet wat hij zijn echtgenote verteld heeft. Het is niet aannemelijk dat verzoeker desbetreffend tegenstrijdige verklaringen aflegt. Het feit dat hij enerzijds aangaf dat hij haar niets verteld

heeft over wat er gebeurd was en haar enkel de opdracht gaf om het huis te verlaten om vervolgens toe te lichten dat hij achteraf haar beetje bij beetje begon te vertellen over de ontvoering, de bedreiging en wat ze hem hadden aangedaan staat in schril contrast met de bewering dat hij op het ogenblik dat hij zijn echtgenote contacteerde vertelde over de ontvoering. Het is niet aannemelijk dat verzoeker desbetreffend tegenstrijdige verklaringen aflegt. Waar verzoeker aangeeft dat twee verschillende personen de gebeurtenissen op een verschillende manier hebben beleefd en vanuit een verschillend oogpunt hebben geïnterpreteerd, wordt niet uiteengezet op welke wijze zij de gebeurtenissen op een verschillende manier zouden kunnen hebben geïnterpreteerd. Het volstaat niet om de tegenstrijdigheden te verklaren.

Waar verzoeker het niet buitensporig acht om te verklaren dat de belagers zich niet hebben voorgesteld en niet hebben uitgelegd voor wie ze werken, kan niet verschonen waarom hij geen enkel idee had over de identiteit van zijn belagers, noch over hun soennitische of sjiitische achtergrond. Het is immers niet aannemelijk dat verzoeker werd ontvoerd en geslagen en dat van hem geëist werd dat hij met hen zou meewerken, maar dat hij geen enkel idee heeft aan wie hij zijn medewerking dan wel diende te verlenen. Het argument dat hij geen politieke interesses of achtergrond heeft doet hier geen afbreuk aan. De Raad acht het bovendien allerm minst logisch dat verzoeker in de gegeven omstandigheden geen interesse vertoont in de identiteit en achtergrond van zijn belagers. De stelling dat hij indien hij had geweten wie hem bedreigde hij klacht zou hebben ingediend acht de Raad onafdoende om zijn onwetendheid te verschonen.

De Raad is van oordeel dat het niet geloofwaardig is dat de sjiitische milities die zeer machtige medestanders zijn van de regering en straffeloos te werk kunnen gaan verzoeker zouden dwingen om personen, wapens of goederen te vervoeren binnen Bagdad. Gelet op de situatie in Bagdad en de positie die de sjiitische milities in Bagdad innemen is het niet aannemelijk dat zij uitgerekend verzoeker nodig zouden hebben en hem zelfs zouden dwingen om met hem mee te werken. Dat verzoeker het aannemelijk vindt dat de sjiitische milities hem willen gebruiken voor het gemak van het transport verandert hier niets aan. Het argument dat er niet aan het werk van verzoeker getwijfeld wordt, kan hier evenmin afbreuk aan doen.

Waar verzoeker erop wijst dat het een frequente gebeurtenis om in Bagdad bedreigd (zowel schriftelijk als mondeling) te worden en hij zijn gezin moest onderhouden en niet zomaar kon worden ontslagen, kan zijn handelswijze niet verschonen.

Het is immers niet aannemelijk dat verzoeker na zijn ontvoering minstens twee weken zou blijven werken terwijl hij verklaarde angst te hebben gehad dat zijn belagers hem zouden vermoorden als ze hem zouden zien. Indien verzoeker daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging koesterde, kunnen louter financiële overwegingen zijn beslissing om te blijven werken en deelnemen aan het openbare leven niet dragen. Met het argument dat een bedreiging een frequente gebeurtenis is in Bagdad waardoor de geviseerde persoon niet zijn hele leven kan laten vallen gaat verzoeker voorbij aan het gegeven dat hij ontvoerd en hard geslagen is geweest, hetgeen bezwaarlijk gelijk te stellen is met een schriftelijke of mondelinge bedreiging. Verzoeker doet evenmin afbreuk aan de concrete vaststellingen dienaangaande in de bestreden beslissing.

De Raad stelt vast dat verzoeker zijn verklaringen herhaalt waar hij stelt dat hij zijn familie niet ongerust wilde maken en zijn werkgever niet zou kunnen helpen, doch acht dit geen valabel betoog om te verklaren waarom hij zijn familie en werkgever niet inlichtte. Het is immers niet aannemelijk dat verzoeker enerzijds aangaf angst te hebben dat ze hem of zijn familie iets zouden aandoen om anderzijds hen niet in te lichten omtrent deze dreiging. De stelling dat zij, ook al waren ze ingelicht van de gebeurtenissen, toch geen maatregelen konden nemen is slechts een bewering die geenszins concreet wordt gemaakt. Het argument dat de belagers in het bezit waren van zijn gegevens en niet die van zijn gezin, kan evenmin volstaan, aangezien verzoeker pas op het ogenblik van zijn ontvoering wist dat zijn belagers zijn gegevens hadden (stuk 5a, gehoorverslag, p. 16). Het louter verwijzen naar zijn verklaringen en volhouden dat zijn werkgever toch niets kon doen, verklaart niet waarom verzoeker zijn werkgever zelfs niet op de hoogte bracht van het probleem aangezien de bedreiging louter terug te brengen was naar het gebruik van een dienstwagen die van zijn werkgever was. Daarnaast liep verzoeker blijkens de door hem neergelegde documenten het risico op gerechtelijke vervolging indien zijn dienstwagen door criminelen, militante groepen, etc. gebruikt zou worden. Door zijn overste op de hoogte te brengen van zijn problemen, zou zijn werkgever minstens op de hoogte geweest zijn dat hij mogelijk gedwongen zou worden om criminele feiten te plegen met een wagen van de overheid. Dit was niet enkel in verzoekers eigen belang, maar ook in het belang van de overheid zelf.

Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielaanvraag ongelofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het aanvraag worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Met het louter wijzen op de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag weerlegt verzoeker de concrete vaststellingen omtrent de door hem neergelegde documenten niet. Deze worden hier hernomen:

“De door u neergelegde documenten vermogen niet om de bovenstaande conclusies te wijzigen.

De identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen van u, uw echtgenote en de kinderen, onvolledige kopieën van jullie paspoorten, uw woonstbewijs, rantsoenkaart, rijbewijs, huwelijksakte, en de kieskaarten van u en uw echtgenote, bevatten louter persoonlijke gegevens die door mij niet in twijfel getrokken worden.

Uw werkbadge (stuk 5), de twee doorlaatbewijzen van uw werk (stukken 22 en 23), de twee toelatingsbewijzen om uw dienstwagen mee naar huis te nemen (stukken 24 en 25), een toegangsbadge van uw werk (stuk 26), een bewijs dat u de dienstwagen terug bezorgde (stuk 27), documenten aangaande het begin van uw werk bij de provincie Bagdad (stukken 28 a en b), een bewijs van uw eedaflegging (stuk 29), een document dat u de verantwoordelijkheid draagt voor de dienstwagen (stuk 30), een document met betrekking tot de overhandiging aan u van de dienstwagen (stuk 31), een document aangaande een tweede dienstwagen (stuk 34) en de foto's van uw wagen en enkele documenten (stukken 32 b tot e) tonen enkel aan dat u als chauffeur bij het provinciebestuur van Bagdad werkte. Zij bevatten geen informatie aangaande de door u verklaarde problemen. (CGVS, p.5-7) Uw functie op zich wordt door mij niet betwist. Gevraagd naar documenten die uw problemen wel zouden staven, verwees u naar de twee Belgische medische attesten. Echter, uit deze attesten blijkt niet objectief wat de beschreven leedstoel of symptomen heeft veroorzaakt. Waar zij stellen dat u geslagen werd door 4 personen in juni 2015 of dat u een breuk opliep op 21 juni 2015, dient opgemerkt te worden dat er niet verwezen wordt naar objectieve bronnen hiervoor. Bijgevolg dient te worden besloten dat dit louter gebaseerd is op uw persoonlijke verklaringen. Deze attesten staven bijgevolg niet op objectieve wijze de door u aangehaalde problemen. Voorts zou volgens uw verklaringen een foto (stuk 32a) gemaakt zijn in het ziekenhuis nadat u een breuk in uw hand had opgelopen na uw ontvoering. (CGVS, p.17-18) Hierbij dient evenwel opgemerkt te worden dat uit de foto niet opgemaakt kan worden wanneer en waar deze genomen werd, en evenmin wat de oorzaak was van het letsel dat u liet verzorgen. De documenten met betrekking tot de aan- en verkoop van uw eigen wagen en het uittreksel uit het register van auto-eigenaars (stukken 18 tot 20), staven enkel dat u een wagen had. De enveloppe toont enkel aan dat er u iets werd toegezonden vanuit Irak. De bustickets uit Turkije, ferrytickets uit Griekenland en Griekse bevelen om het grondgebied te verlaten staven enkel uw reisweg, dewelke door mij niet in twijfel getrokken wordt.”.

De ter terechtzitting neergelegde documenten middels aanvullende nota kunnen aan het voorgaande geen afbreuk doen. Wat de drie medische attesten betreft, duidt de Raad erop dat dergelijk attesten op geen enkele wijze kunnen verduidelijken op welke wijze verzoeker de hierin besproken verwondingen en littekens in het verleden opliep.

Een medisch attest kan echter geen sluitend bewijs zijn voor de omstandigheden waarin verzoekster zijn verwondingen opliep. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waardoor de ingeroepen klachten, verwondingen of littekens ontstonden. Deze attesten vormen dan ook geenszins een bewijs van de omstandigheden waarin verzoeker deze verwondingen en littekens zou hebben opgelopen.

Verzoeker stelt nog dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren ingevolge zijn gemengde huwelijk met een soennitische vrouw. Verzoeker beperkt zich echter tot het louter aanhalen van deze vrees, zonder ook maar enigszins uit te werken of te onderbouwen waarom hij ingevolge hiervan in zijn land en regio van herkomst enige vrees zou dienen te koesteren. Het louter verwijzen naar informatie dienaangaande op de website IRIN volstaat niet. Uit de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') kan ook niet worden afgeleid dat verzoeker louter ingevolge zijn huwelijk en ingevolge een aanwezigheid aldaar zou dreigen te worden geviséerd of vervolgd. Mede gelet op de hoger vastgestelde ongelofwaardigheid van zijn overige asielmotieven, haalde verzoeker bovendien geen recente, concrete, ernstige en geloofwaardige,

aan zijn huwelijk gerelateerde problemen aan. Bijgevolg toont hij geenszins in concreto aan dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst daadwerkelijk zou dreigen te worden geviséerd of vervolgd.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.11. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. In casu is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité* / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit zowel de door verzoeker geciteerde (rechtsplegingsdossier, stuk 1), de door verweerder neergelegde (rechtsplegingsdossier, stuk 7) als de in het administratief dossier opgenomen (map 'landeninformatie') informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de

controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad.

De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd.

Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevalen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiiitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en –provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de

provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan, in tegenstelling met wat verzoeker voorhoudt, weldegelijk als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging. Een bijkomende indicatie (cf. document inzake vrijwillige terugkeer) hiervoor kan overigens worden gezien in het gegeven dat in de voorbije periode honderden Irakezen vrijwillig vanuit België terugkeerden met Bagdad als eindbestemming. Zo keerden er vorig jaar bijna 700 Irakezen terug naar Bagdad. In de eerste helft van 2016 keerden bijna 500 Irakezen terug naar Bagdad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De aangehaalde arresten van de Raad kunnen geen afbreuk doen aan wat voorafgaat. In casu ligt recentere landeninformatie voor.

Ook de verwijzing naar het arrest nr. 186 800 van 6 juni 2016 van de RvV is in casu niet dienstig aangezien er op die datum geen arrest met nummer 186 800 werd uitgesproken. Dit arrest bestaat namelijk (nog) niet.

Verzoeker verwijt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot slot nog dat niet gemotiveerd wordt waarom het beleid gewijzigd is. In zoverre hij zich in dit kader baseert op de beleidsnota's van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, kan echter vooreerst worden opgemerkt dat deze nota's een louter informatieve waarde hebben en geen juridisch afdwingbare inhoud bevatten. Verzoeker kan aan de inhoud van de beleidsnota's aldus geen rechten ontleen en kan deze niet gebruiken als middel om zijn verweer tegen de bestreden beslissing te staven. Verder dient te worden opgemerkt dat iedere asielaanvraag afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake de asielaanvraag. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. De motiveringsplicht als vormvereiste voor administratieve rechtshandelingen vereist voorts niet dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ook de gronden voor zijn motieven of de redenen voor haar beleid (swijziging) moet weergeven. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet enkel motiveren waarom het van oordeel is dat de situatie in Bagdad van aard is om aan verzoeker al dan niet de status van subsidiair beschermde toe te kennen, hetgeen in casu gebeurd is. De overwegingen ten grondslag van de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus worden immers duidelijk en op omstandige wijze uiteengezet in de bestreden beslissing.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.12. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.13. Verzoeker vraagt in fine van het verzoekschrift, en in ondergeschikte orde, om de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke

substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen."

2.5. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

2.6. Verzoekster vraagt *in fine* van haar verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes januari tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF